

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila, a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobci: **V. K. Y.**, státní příslušnost Indická republika,
bytem X,
zastoupen JUDr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2020 č. j. MV-31745-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2020 č. j. MV-31745-4/SO-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Vratislava Polky, sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců označených v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ze dne 26. 11. 2019, č. j. OAM-38788-32/ZM-2019, kterým Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo žalobci žádost o vydání zaměstnanecké karty.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejdříve navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Tímto se Krajský soud v Brně (dále jen „soud“) již zabýval. Odkladný účinek byl žalobě usnesením č. j. 29 A 66/2020-26 přiznán.
3. Žalovaná porušila své povinnosti. Napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaná nepostupovala dle § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu a napadené rozhodnutí je dále v rozporu s § 174a zák. č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
4. Žalobce byl ve školním roce 2017/18 studentem oboru „*Informatika a výpočetní technika*“ na Vysoké škole báňské – Technické univerzitě v Ostravě (dále jen „VŠB – TU Ostrava“), toto studium ukončil. V dalším studijním roce nastoupil ke studiu České zemědělské univerzity v Praze (dále jen „ČZU v Praze“), obor „*System Engineering and Informatics*“. Ke studiu se řádně zapsal a realizoval jej. Poněvadž studium přestal zvládat, rozhodl se, že studium 1. ročníku zopakuje v dalším studijním roce. Z doložených podkladů vyplývá, že studuje řádně a plní své studijní povinnosti. Není rozhodné, zda ročník řádně absolvoval či nikoli. Není pravdou, že by v druhém semestru žalobce vůbec ke studiu nedocházel, pouze již nechodil na přednášky, studia se neúčastnil aktivně (nepřipravoval se na zkoušky). Je zjevné, že v případě žalobce nejde o neplnění účelu, resp. se výuky neúčastnil toliko cca 3 měsíce (únor až duben 2019), přičemž v září 2019 byl přijat ke stejnému studiu opětovně, kde nyní řádně plní podmínky studia a je tak aktuálně studentem i nyní. Jde-li o školní rok 2018/19, nepochybně účastník plnil účel pobytu po převážnou dobu. Skutečnost, že po dobu 3 měsíců k výuce již téměř nedocházel, nemůže tedy být oporou pro závěr o neplnění účelu. Žalobce cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69.
5. Žalobce splnil všechny předpoklady k udělení zaměstnanecké karty. Neudělení z důvodu, že se správnímu orgánu nelíbí „studijní morálka“ žalobce, nemá oporu v zákoně. Současně jde o velmi nepřiměřený postup, kterým je vážně zasahováno do soukromého života žalobce. Závěry správních orgánů jsou projevy libovůle, přičemž tyto nerozhodují v souladu s principy správního řízení. Správní orgány vydaly své rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, neboť vyšly toliko z tvrzení žalobce o tom, že v letním semestru již školu nestudoval, avšak nebylo zde postaveno na jisto a zcela přesvědčivě, co toto sdělení žalobce de facto znamenalo. Přitom je to správní orgán, který v rámci dokazování ve svém podezření o neplnění účelu pobytu žalobce měl činit kroky k tomu, aby své podezření přesvědčivě potvrdil ve smyslu § 3 správního řádu. Přílohou žaloby byla mimo jiné pracovní smlouva žalobce a výsledky za akademický rok 2019/2020.
6. Žalovaná pochybila velmi zásadně, neboť se nevypořádal odvolací námitkou žalobce, že jde v daném případě o akt přepjatého formalismu.

7. Z popsaných důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby žalovaná nahradila žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě žalovaná neshledala porušení základních zásad správního řízení.
9. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Doplnění žaloby

10. Žalobce zaslal dne 19. 2. 2021 doplnění k žalobě, ve kterém přílohou zaslal přehled výsledků studia za akademický rok 2020/2021.
11. Dne 27. 7. 2021 zaslal žalobce další doplnění, v němž přílohou zaslal přehled výsledků studia za poslední semestr studijního roku 2020/2021.

V. Posouzení věci soudem

12. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
14. Podstatou sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda správní orgány správně zamítly žádost žalobce o udělení zaměstnanecké karty. Konkrétně je sporná otázka, zda žalobce plnil na území účel pobytu.
15. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce na území pobývá na od roku 2017. Poslední povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia bylo s dobou platnosti od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Posléze podal žalobce dne 4. 7. 2019 žádost o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce je zaměstnán u společnosti Infosys (Czech Republic) Limited s.r.o., IČ: 26918757 (dále jen „Infosys“), k čemuž doložil smlouvu ze dne 20. 6. 2019. Dle správních orgánů žalobce neplnil účel pobytu, neboť v letním semestru roku 2019 nedocházel na výuku a nesložil zkoušky a zápočty.
16. Podle § 3 správního řádu jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Za tímto účelem opatřují podklady pro vydání rozhodnutí (§ 50 správního řádu). Tato skutečnost však nezavazuje žalobce břemene tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly vést k vyhovění žádosti, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému

pobytu žádá (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 a ze dne 22. 12. 2016, čj. 5 Azs 133/2016-38). Krajský soud tedy neshledává pochybení ze strany správních orgánů, neboť tyto postupovaly v souladu s § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Rovněž soud neshledal, že by napadené rozhodnutí odporovalo požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.

17. Stran námitky, že správní orgány rozhodly v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že z uvedeného paragrafu vyplývá, že správní orgány mají v některých případech vymezených tímto zákonem povinnost přezkoumávat dopady svých rozhodnutí do soukromého života cizince. Podle § 174a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
18. Z relevantní judikatury NSS vyplývá, že povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, nebo ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). V posledně uvedeném rozsudku NSS konstatoval, že *„[u]stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.“* Z citovaného rozsudku plyne, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí přichází v úvahu tedy tam, kde to zákon stanoví, což ostatně nyní vyplývá přímo z textu zákona. V projednávaném případě zákon o pobytu cizinců povinnost posoudit dopady rozhodnutí o nepovolení dlouhodobého pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců nevyžadoval a správní orgány proto nebyly povinny se touto otázkou zabývat.
19. Soud pro úplnost uvádí, že judikatura NSS připustila potřebnost úvahy o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince i v případě, že konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců takovou povinnost správnímu orgánu neukládalo (viz např. rozsudky ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46 a ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Tento závěr však byl aplikovatelný pouze v situaci, kdy cizinec již v průběhu správního řízení na základě konkrétních skutkových okolností namítal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V nyní projednávané věci žalobce v průběhu správního řízení (a ostatně ani v řízení před soudem) neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které měly správní orgány vést k úvahám o možné přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Za této situace správní orgány nebyly povinny samy otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí hodnotit. Námitka žalobce týkající se rozporu s uvedenými ustanoveními je tedy nedůvodná.
20. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o po bytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.

21. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu „nevydá, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.“
22. Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, jenž získal povolení k pobytu na území ČR k určitému účelu, je povinen náležitě využívat povolení k jím deklarovanému účelu. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplní na území České republiky deklarovaný účel pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území ČR neprodloužit. V případě, že povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání, je třeba plněním účelu, pro který bylo povolení uděleno, rozumět faktické, a nikoliv formální vykonávání podnikatelské činnosti (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81).
23. V posuzované věci bylo účelem, pro který bylo uděleno žalobci vízum k pobytu na území České republiky nad 90 dnů, studium. K žádosti o udělení zaměstnanecké karty žalobce předložil mimo jiné potvrzení o studiu a pracovní smlouvu.
24. Z výsledku žalobce konaného dne 24. 5. 2017 (viz protokol č. j. OAM-32414-14/DP-2016) vyplynulo, do České republiky přijel za účelem studia a studovat začal zhruba týden poté, co do ČR přijel. Školné uhradil před příjezdem do ČR. Na Vysoké škole v Ostravě byly složité kurzy a tak se dotazoval poradce, zda by bylo možné studijní program změnit či přejít na jinou fakultu. Dle poradce toto však nebylo možné. Dělal přijímací řízení do Prahy, kde byl v červenci roku 2018 přijat. První ročník v době výsledku opakoval. Důvod opakování ročníku žalobce vysvětlil tak, že měl na začátku studia problém s ubytováním, musel ho opakovaně řešit s Ministerstvem vnitra kvůli pobytu a až v prosinci 2018 Ministerstvo vnitra akceptovalo doklad o ubytování. Zhruba 15 dní pobýval u kamaráda, neměl splněny všechny úkoly, tudíž nemohl ukončit první semestr. Problém řešil s koordinátorem, který mu nabídl, aby studoval i ve druhém semestru. Poněvadž tam bylo hodně projektů, rozhodl se opakovat celý první ročník. Do školy v době výsledku chodil v pondělí a úterý, ostatní dny pracoval ve společnosti Infosys.
25. Na základě důkazů shromážděných ve správním řízení dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce neplnil v době platnosti dlouhodobého pobytu účel, pro který mu byl pobyt povolen.
26. Žalovaná závěry správního orgánu I. stupně potvrdila. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, a uzavřela, že neplnění účelu předchozího pobytu spočívající ve skutečnosti, že žalobce řádně nestudoval, lze považovat za důvod pro nevydání zaměstnanecké karty.
27. Zásadním v projednávaném případě bylo posouzení, zda žalobce v období letního semestru roku 2019 plnil účel dlouhodobého pobytu.

28. Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že by skutečnost, že přestal školu zvládat, byla závažným důvodem pro neplnění účelu pobytu po převážnou dobu. Závažný důvod si lze představit například jako nemoc, nikoli však to, že student nezvládá studium.
29. Krajský soud se však ztotožnil s názorem žalobce stran plnění účelu jeho pobytu. V letním semestru nevykonal zápočty a zkoušky, protože nesplnil předpoklady pro jejich splnění, tudíž k nim nemohl být připuštěn a nemohl je tak vykonat. Nebylo tomu tak, že k nim nešel, přestože mohl. Situaci řádně konzultoval s koordinátorem, který tuto skutečnost potvrdil. Koordinátor byl o skutečnosti, že žalobce plánuje první ročník opakovat, informován. V době rozhodování správního orgánu I. stupně i žalované byl již žalobce zapsán opětovně do prvního ročníku ČZU v Praze, tedy udělal nové přijímací zkoušky, ke studiu byl přijat a stanovené školné ve výši 20 000 Kč uhradil, jak vyplývá ze sdělení koordinátora z Oddělení mezinárodních vztahů ČZU v Praze v písemnosti zaslané správnímu orgánu I. stupně. Zdejší soud v tomto jednání žalobce spatřuje jeho snahu o další studium. Tím, že splnil podmínky pro opětovný zápis do prvního ročníku, žalobce plnil účel svého dlouhodobého pobytu. Plnění účelu bylo tedy fakticky naplněno, v předmětném období žalobce převážně studoval (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69).
30. Správní orgány se při svém posuzování účelu zaměřili toliko na skutečnost, že žalobce nedocházel v letním semestru do školy, avšak zcela opominuly skutečnost, že tento byl v době jejich rozhodování již opětovně zapsán do prvního ročníku a řádně zaplatil stanovené školné. Žalovaná rovněž opominula zhodnotit dobu plnění účelu pobytu žalobce, tedy, že tento byl zapsán na VŠB – TU Ostrava dne 12. 7. 2018. Přestože žalobce následně další rok nastoupil ke studiu na ČZU v Praze, zde rovněž nějakou dobu studoval, tudíž žalobce plnil převážnou dobu účel svého dlouhodobého pobytu. Tato skutečnost nemůže být překážkou pro vydání zaměstnanecké karty žalobci.
31. Krajský soud závěrem uvádí, že v jednání správních orgánů neshledal projevy libovůle či skutečnost, že by nerozhodovaly v souladu s principy správního řízení, pouze věc nesprávně posoudily. S námitkou přepjatého formalismu se žalovaná vypořádala na straně 7 napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na ní, aby zajistila nápravu shora vytčených vad.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna zástupce žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst.

4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

35. Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 9 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předseda senátu